

Vem äger - inte jag

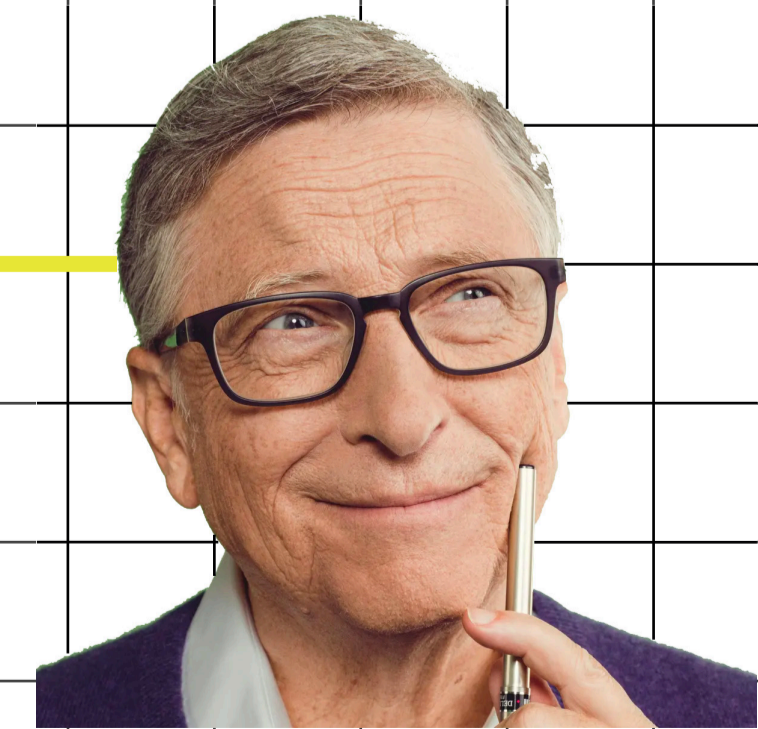
Skribent, Annie Hult

För några veckor sedan läste jag ett inlägg på LinkedIn. Personen som hade publicerat inlägget var kvinna och entreprenör. Budskapet var tydligt, hon var trött på att bli kallad kvinnlig entreprenör, och inte endast entreprenör som hennes manliga kollegor blev beskriva som. Entreprenörens inlägg väckte känslor inom mig, jag kände sympati och en slags ödmjukhet inför hennes ärlighet. Jag kunde förstå och känna igen mig i hennes frustration över att ständigt vara i underläge. För varför skulle hon bara för att hon var kvinna ständigt behöva strida för sin plats inom entreprenörskap? För jämlikhet inom entreprenörskap är nästan helt frånvarande. I ärlighetens namn trodde jag att vi hade kommit längre, och särskilt i ett land som Sverige som påstås vara ett av världens mest jämlika länder.

När jag sökte på Google efter "manliga entreprenör" var det första två resultaten som kom upp listor som rankade de mest framgångsrika entreprenörerna. Ordet manliga och man existerade inte i de texter som beskrev entreprenören. Men när jag sökte på "kvinnliga entreprenörer", visade de två första sökresultaten listor som rankade de mest framgångsrika kvinnliga entreprenörerna. Orden kvinnliga och kvinna var högst närvarande i texterna som beskrev entreprenören. Detta är problematiskt och det blir fel. För även om de förekom kvinnor på de listor som rankade de mest framgångsrika entreprenörerna så är fortfarande fördelningen mellan könen ett faktum. Den kvinnliga entreprenören frånskiljs från den manliga.

För visst beskrivs inte Elon Musk, Mark Zuckerberg och Bill Gates att vara manliga entreprenörer?

Under min utbildning inom Medie och kommunikationsvetenskap på Malmö Universitet, har jag utvecklat ett intresse för entreprenörskap och innovation. Vilket gjort att jag genom mina tre år sökt mig till en rad olika entreprenöriella sammanhang både inom och utanför universitets väggar. Jag sysselsatte mig även med att studera ämnet entreprenörskap i min kandidatuppsats, Den kvinnliga entreprenören. Syftet med studien var att studera hur kvinnor som är entreprenörer porträtteras på startup-huset Minc i Malmö. Resultatet av studien visade att Minc delvis faktiskt porträtterar kvinnor och män som är entreprenörer olika på sina sociala mediekonaler.

Jag är väl medveten om att ojämlikhet inom entreprenörskap är komplexa frågor. Men det är frågor som måste få mer utrymme i samhällsdebatten, eftersom är entreprenörskap viktigt för samhället fortsatta utveckling. Det är genom processen av entreprenörskap och entreprenören som nya idéer och lösningar kan blomma som skapar nya företag och jobb. Därför blir jag upprörd och bekymrad när 99% av allt riskkapital som satsas på företag är i bolag startade av män. Den skrattretande ynka 1 % som finns kvar investeras i bolag ägda och startade av kvinnor. Detta gör mig arg för jag vet att mina egna chanser att lyckas som entreprenör är betydligt försämrade tillskillnad från en med motsatt kön. För inte är de endast 1 % av alla bolag i Sverige som ägs av kvinnor, utan siffran är 27 %, även om även den procenten är långt ifrån jämlik.

99 %

Idag har Sverige endast ett statligt finansierat entreprenörskapsprogram för kvinnor. Detta är en låg siffra i jämförelse med Irlands nio program, Belgien och Frankrikes sex program, samt Spaniens fem program. Att skapa bättre förutsättningar för kvinnor att välja entreprenörskap tror jag är A och O för framtiden. Därför blir jag bekymrad när statistik från en Eurostat rapport från år 2020, visar att Sverige med sina 27 % ligger under genomsnittet av EU-ländernas 32 %, av de kvinnor som driver och äger företag. För under de senaste åren har entreprenörskap fått en mer betydande roll för samhällsekonomin. Det är en utveckling kvinnor måste få chans att vara delaktig i. För Sverige behöver entreprenörskap och entreprenören. Nu är det på tiden att inkludera kvinnor i utvecklingen, för om vi inte gör det blir chansen stor att andra länder springer om oss.

För ett tag sedan sände SVT sitt program Ekonomibyrån – vit man äger. Avsnittet handlade om just ojämlikhet inom entreprenörskap, och mer specifikt ojämlikheten inom fördelningen av riskkapital. Deltagarna i programmet, eller vi kan även kalla dem en panel av experter på entreprenörskap diskutera de varför kvinnor som söker investeringar för deras startup har de betydligt kämpigare än män. Kontentan av samtalet var att kvinnan inte tas på lika stort allvar som mannen. De anses vara mindre trovärdiga och hängivna att driva företag. Vilket sätter kvinnan i en position som gör att hon blir underlägsen, eftersom hon som entreprenör inte platsar in i den förutbestämda bilden och uppfattningen som finns av hur en entreprenör bör vara.

Men det kanske inte är så konstigt att kvinnan i dessa sammanhang ofta ses ned på och blir underlägsen mannen. För kollar vi på vilka de som investerar i startup-bolag är det ofta en homogen grupp som består av vita män. Kanske är det så som ordspråket säger att lika barn leker bäst, eller så handlar det egentligen om okunskap som grundas på strukturella skillnader. Men faktumet kvarstår, kvinnor som är entreprenörer anses inte tillhöra den stereotypiska bilden av vem entreprenören är. Utan hon blir en entreprenör som avviker från normen, en norm som män varit med och skapat. Det är dags att låta kvinnan äga.

Jag inspireras av de kvinnor som kämpat för jämlikhet före mig, de som banat vägen för oss andra. För idag kan jag som kvinna i Sverige bli vad jag vill inom mina yrkesval. Jag är fri till att välja. Jag har gjort mitt val och det är inom entreprenörskap där min resa precis börjat. Jag ville egentligen undvika att skriva om ojämlikhet som finns inom entreprenörskap mellan män och kvinnor, av den enkla anledningen att jag är kvinna, och jag är trött på att kvinnan måste ta kampen för förändring för något som inte kvinnan inte skapat. Men jag tar lärdom av historien. För om vi kvinnor inte väljer att kämpa för vår sak, vem ska annars göra det?

Egentligen vill jag inte behöva lyfta detta ämne, i ärlighetens namn vill jag även undvika det. Men jag känner ett ansvar. Ett ansvar som egentligen inte jag ska behöva ta eller känna, men nu gör jag det, och därför måste jag agera. För om jag inte gör det kommer min åsikt inte höras, inte lyftas eller värderas av andra. Om min röst inte får höras kan jag inte vara med och påverka. För jag vill inte bli kvinnlig entreprenör, jag vill bli entreprenör.